

Исакъ.

Има, има... азъ тамъ бѣхъ преди малко, но кому дохождаше на умъ? Чакай! ште те скепцамъ азъ тебе, дърто въштице! Само, знаешъ ли какво оште, чедо мое?

Какво?

Тудорка.

Исакъ (доближава до нея и съ сниженъ гласъ).

Милку трѣба вече да се премахне.

Тудорка.

Отколѣ го мислижъ азъ това, но сѣ не мож...

Исакъ.

Правишъ какво правишъ — премахни го, че той е дѣто бърка всичко.

Тудорка.

Съ ништо не се мами... но... остава оште едно, та штжъ видижъ. (утива си).

Исакъ (вика подиря ѝ).

Да-но ти помогне Господъ!... (поразхожда се) Но и азъ да вървижъ. Не трѣба да се стои ни минута, че тѣзи глупи Българе ште ми развалятъ всичкитѣ планове... Господъ да ги порази! (утива си).

СЦЕНА ВТОРА.

(Тържиште въ Търново).

ЕВЛЕНИЕ 1.

На тържиштето купчина-купчина народъ (мъжи, жени и дѣца). Глѣчка и смѣхове. На страни баба Кера утърпана и нагърбена, така штото никой ѝ не познава.

Нѣколко дѣца закачатъ баба Кера. Тя се брани съ соничката си.

Двѣ моми и единъ момъкъ се доближаватъ до бабата.

Една мома (на дѣцата).

Я ги гледай! какво правите тукъ? Ха-ди си играйте!... (разпѣжда дѣцата).